

Het *Emile Bode*
geheim
van
de
Tierelantijn

MET ILLUSTRATIES VAN

Sneke Goes

moon

www.moonuitgevers.nl

Tekst © 2012 Emile Bode

Illustraties omslag en binnenwerk © 2012 Ineke Goes

© 2012 Emile Bode en Moon, Amsterdam

Omslagontwerp Stan Van Steendam

Zetwerk binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 499 2607 6

NUR 282

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

Dit boek is ook leverbaar als e-book

ISBN 978 90 499 2655 7

Voor Bernadette en Olivier

Inhoud

- 1 Wie is Nienke? 9
- 2 Nienke ontmoet de groepies 15
- 3 Nienke bedenkt een plan 25
- 4 Avontuur achter de computer 36
- 5 Nog net op tijd 47
- 6 Professor Zienderogen 51
- 7 Waar wonen de groepies? 57
- 8 Guit gaat op onderzoek 62
- 9 Opgepast, daar zijn de boeven! 68
- 10 Daar komt de man met de zaag! 74
- 11 Waar is Nienke? 81
- 12 Opgesloten 86
- 13 Op pad 89
- 14 Losgeld 97
- 15 Avontuur in het café 104
- 16 Vechtpartij bij de boerderij 114
- 17 Gelukkig is Guit er nog 122
- 18 Daar is professor Zienderogen weer 132
- 19 Hatsjie 139
- 20 De zwerfkat Jansen-show 144
- 21 Het knapste meisje van het land 154
- 22 Op zoek naar Poesje 162
- 23 Dromen zijn niet altijd bedrog 170

I

Wie is Nienke?

Nienke van Leeuwendaal woont in het mooiste huis van Larenhout. De hal van de villa is bijna net zo groot als het hele huis van tante Alie. Zij is de huishoudster die bijna elke dag komt schoonmaken.

In de wc beneden staat een iPad, zodat je je zelfs onder het poepen niet hoeft te vervelen. In de woonkamer staan drie bankstellen. Dan is er nog een bibliotheek met rijen boeken in leren omslagen. Het lijkt alsof niemand in die boeken kijkt, zo mooi staan ze erbij.

In de garage die groter is dan twee klaslokalen, staan drie auto's. Een kleine rode sportwagen voor Nienkes moeder, een grote glimmende Mercedes voor Nienkes vader en een oude Engelse wagen met een open dak en een spaakstuur. Die wordt alleen op warme dagen gebruikt. Het mooiste van alles is echter het verwarmde zwembad in de kelder. Als je op een knopje drukt, komen er belletjes op het water. Er is ook een sauna, waar Nien-

kes vader en moeder één keer in de week zitten te zweten.

Rondom het huis staan hoge, deftige bomen en aan de achterkant ligt een enorm grasveld. Meneer Van Leeuwendaal spreekt van 'gazon'. Hij is directeur van een heleboel winkels die heel platte televisies, dvd's en computers verkopen.

Hij is bijna veertig jaar oud. Dan ben je nog een beetje jong, maar toch heeft meneer Van Leeuwendaal al een kaal hoofd en een dikke buik. Dat laatste komt volgens zijn vrouw van het vele bier drinken.

Mevrouw Van Leeuwendaal is juist heel slank, en is tien jaar jonger. Zij doet er alles aan om niet dik te worden. Ze eet veel salades en kwark, en drinkt minstens tien glazen water per dag. Omdat mevrouw Van Leeuwendaal zo slank en knap is, verdient ze veel geld: ze is fotomodel. Haar foto's kom je vaak tegen in dames- en modebladen.

Meneer en mevrouw Van Leeuwendaal hebben het heel druk met hun werk en daarom wilden ze maar één kind. Dat meisje heet Nienke. Haar vader schrok zich een ongeluk toen ze werd geboren. Hij vond alle baby's op apies lijken, maar zijn eigen dochter vond hij nog lelijker dan de lelijkste chimpansee. Ze keek een beetje scheel, had overal rode vlekjes, haar neusje stond scheef en ze had kromme beentjes.

'Dat gaat allemaal weer over,' zei de verpleegster. 'Let maar op: dit wordt het knapste meisje van het dorp!'

Het lelijkste zul je bedoelen! dacht Nienkes vader, die weinig tijd had, want hij moest zijn vijfde winkel openen.

Niemand in het dorp kreeg zoveel speelgoed als Nienke.

Toen ze één jaar was, had ze al een kinderkeuken, een plastic gymrek, een speeltafeltje en een speelstoeltje. Van haar vader kreeg ze een levensechte pop.

‘Wees er zuinig op, want die pop is net zo duur als een televisiescherm,’ zei hij nors.

Nienke vond die dure pop niets bijzonders. Ze had al meer dan vijftig poppen, knuffels, clowntjes, beren en Disneyfiguren. Ze had poppen die konden plassen, zingen, huilen, gillen, lopen en kruipen, en zelfs een pop die op haar duim kon zuigen en daar ook nog geluidjes bij maakte. Nienke had ook een klein, grijsbruin muisje met een staartje, helderblauwe ogen en een roze mondje. Het viel helemaal niet op tussen al dat kostbare speelgoed. Ze had het muisje op haar eerste verjaardag van tante Alie gekregen.

Toen Nienke nog maar net kon praten, noemde ze het muisje Poesje. Het leek helemaal niet op een Poesje, maar kleine kinderen denken daar heel anders over. Haar vader vond het een vieze knuffel en wilde het steeds afpakken. Nienke begon dan te krijsen als een uitgehongerd varkentje en dan gaf hij Poesje snel weer terug.

Elke avond ging Poesje met Nienke mee naar bed. Soms was de knuffel verdwenen en moest iedereen zoeken. Want zonder haar troetelknuffel deed Nienke haar ogen niet dicht. Maar met Poesje in haar armen sliep ze in een oogwenk. Dan bewoog ze het zachte staartje tussen haar lipjes. Haar tong gleed tussen haar eerste tandjes en ze maakte kleine, lieve geluidjes: nun, nun, nun. Nun, nun, nun.

Zo verstreken de jaren en Nienke was inmiddels zeven jaar geworden en zat in groep drie van de basisschool. Ze was net zo wild, eigenwijs en lastig als al die andere kinderen in haar klas.

Ze werd wel vaak geplaagd. Sommige kinderen waren jaloers, omdat Nienke zulke mooie en kleurige broeken en rokken droeg. Anderen pestten Nienke, omdat ze vanwege haar slechte ogen een brilletje had. 'Brillenmeid, brillenmeid, je kan ons lekker niet zien!' riepen de kinderen. Dat was natuurlijk domme praat. Nienke kon er immers niets aan doen dat ze slecht zag. Ze had trouwens een hartstikke leuke, felgekleurde bril. En als ze eenmaal groter was, wilde ze contactlenzen.

Ze was overigens niet bang uitgevallen. Ze plaagde gewoon terug, of mepte er af en toe flink op los. En slim was ze ook. Nauwelijks vijf jaar oud kon ze al tot honderd tellen en nu ze in groep drie zat, kon ze het best lezen van allemaal. Dat leerde ze van tante Alie.

Haar vader en moeder hadden het te druk om ook maar iets van die pesterijen te merken. Meneer Van Leeuwen-daal was met heel andere dingen bezig, zoals een nieuwe tennisbaan in de grote bostuin naast het huis. Geen grasbaan, maar een gravelbaan. Dat is een baan die gemaakt wordt van het gruis van gemalen rode dakpannen.

Op een regenachtige avond in april legde hij zijn plannen aan zijn vrouw voor. 'Een gravelbaan is mieters voor als we visite krijgen. En tennissen is goed voor onze conditie,' zei hij tegen zijn vrouw.

Die vond het ook een geweldig idee. 'Niemand van mijn

vriendinnen heeft een tennisbaan. En wij straks wel. O, enig!’

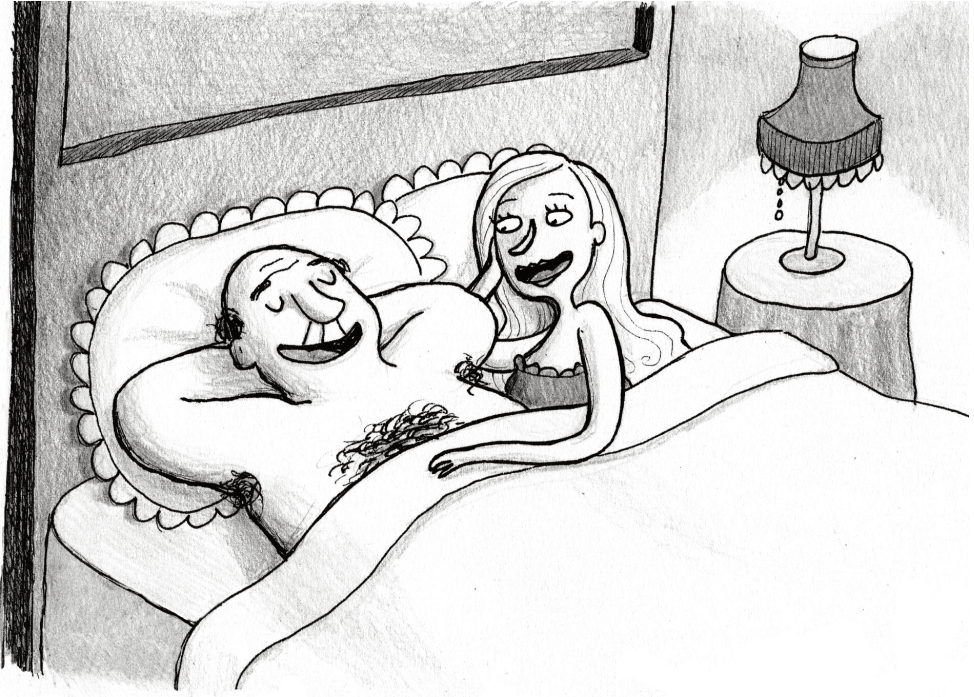
‘We moeten wel een paar bomen omzagen,’ zei meneer Van Leeuwendaal. ‘Een stuk of tien, maar dat zijn toch geen bijzondere bomen. Ik zal ze door een klusjesman laten omzagen.’

‘Maar dat zijn toch oude bomen?’ sprak zijn vrouw. ‘Je vader was zo trots op dat bosje. En je moet eerst toestemming vragen aan de gemeente. Trouwens, je kunt de tennisbaan ook op het grasveld aanleggen.’

Meneer Van Leeuwendaal schudde zijn hoofd. ‘Dat kan echt niet. Daar staat veel te veel wind, en bovendien gaat het maar om een paar beukenbomen. Tenminste, er zitten beukenootjes aan. En toestemming vragen aan de gemeente duurt veel te lang. Dan krijg ik misschien geen vergunning vanwege het milieu. Daar doen ze erg lastig over. Nee, ik laat ze omzagen en als dat is gebeurd en de gemeente merkt het toch, dan kunnen ze niets meer doen. Hahaha, bomen kun je niet lijmen. Dan krijg ik hooguit een boete. Nou, die betaal ik gewoon met een lachend gezicht.’

De volgende dag sprak meneer Van Leeuwendaal met ene Theo af dat hij de bomen volgende week zaterdag zou omzagen. Een paar dagen later zou de tennisbaan worden aangelegd. ’s Avonds laat ging meneer Van Leeuwendaal met een tevreden gevoel naar bed.

‘Over een paar weken tennissen we in onze achtertuin,’ zei hij tegen zijn vrouw. ‘Dan kan Nienke ballen rapen. Ze is toch nog te klein om te kunnen tennissen.’

Achter het slaapkamerraam, op een stenen randje in de buitenlucht, luisterden drie kleine mannetjes het gesprek af. Ze schrokken zich een hoedje toen ze van de tennisbaan hoorden en klauterden snel via de regenpijp naar beneden en verdwenen in de bostuin.